

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 46

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΕΙΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 10

Τιμή συνδρομής: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα κατ' ἔξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος. Διεθνοὺς τῆς ἐφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 7 Δεκεμβρίου 1875.

Ἐπὶ τῇ διασπάσει τῆς συμμαχίας ὁ ἀνεξάρτητος τύπος χύνει δάκρυα πατριωτισμοῦ, ὁ «Πρωτὸς Κήρυξ» δάκρυα χαρᾶς, καὶ ὁ «Λαός» δάκρυα κροκοδείλου, ὁ δὲ «Ἀσμοδαῖος» μὴ ἔχων πρόχειρα κρομύδια, ἵνα τρίψῃ δι' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐδενὸς εἶδους δάκρυα δύναται νὰ χύσῃ. Ἄλλως δὲ, ἀφοῦ οὐδέποτε ἐπίστευτε βιώσιμον τὸ γέννημα τοῦ πρωτοκόλλου, εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιδείξῃ εὐαισθησίαν κατὰ τὴν κηδεῖαν του.

Ἐκ τῆς συμμαχίας ἐν μόνον ἠλπίζομεν, ὅτι ὑπέκρουσα εἰς τὴν βαρεῖαν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἤθελε διαρκέσει μέχρι τῆς ἐξοντώσεως τοῦ κόμματος τοῦ κ. Βούλγαρη, τοῦ τολμήσαντος νὰ ὑψώσῃ ἀναφάνδον, λήγοντος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἐν κράτει χριστιανικῶ καὶ συνταγματικῶ τὴν τουρκαλθωνικὴν σημαίαν τῆς βίας, τῆς αἰσχροτύτου καὶ τῆς κλοπῆς. Ἄν ἡ ἐξόντωσις αὐτῆ πραγματικῶς κατωρθώθῃ, ἀντὶ ὄντι μέλλουσι νὰ στερηθῶσι μετ' ὀλίγον τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων, ἤτοι τῶν μέσων νὰ κακουργήτωσι καὶ πάλιν οἱ τσακίς κακουργήσαντες, ἀ-

χάριστοι εἶναι οἱ μὴ ὁμολογοῦντες χάριτας διὰ τὴν ἐκδοῦ λευτὴν ταύτην εἰς τοὺς πρώην συμμαχοὺς καὶ τὴν παροῦσαν Βουλὴν.

Ἄν δὲ ὑπάρχουσι παρ' ἡμῶν καὶ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ κεφαλή εἶναι οὕτω πως κατεσκευασμένη, ὥστε ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτὴν ἡ ἐλπίς ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ διάρκεια τῆς συμμαχίας καὶ ἤθελε κατορθωθῆ δι' αὐτῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἄλλην ἡ μεταβολὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς εὐνομούμενον τόπον, εἰς τούτους μόνους ἀρμόζει, ἀφοῦ εἶδον τὰ ὄρατα ἐνεύρατα, νὰ εὐρίσκωσι καὶ τὸ ἀφύπνισμα ἀπελπιστικόν. Ἄδικον ἡμῶς ἤθελεν εἶναι νὰ θρηνώσι διὰ τὸ τέλος τοῦ ἐνεύρου οἱ οὐδέποτε ἐνευρεθέντες.

Κατὰ τούτους καὶ κατ' ἡμᾶς ἡ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐθνικὴν ἐξέγερσιν ἐξαιρετικὴ τῆς παρούσης συνόδου ἀποστολὴ συνίστατο, οὐχὶ εἰς τὸ νὰ δωρῆσῃ ἡμῖν ἰδανικὸν χρυσὸν αἰῶνα εὐνομίας, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς καὶ νὰ περιφράξῃ διὰ δικαστικῶν τείχους τὰ ὄρια τῆς θεμιτῆς, συνήθους καὶ καθιερωμένης παρανομίας, πέραν τῶν ὁποίων παύει ἡ δικαιοδοσίαι τῆς ἀνοχῆς καὶ ἀνοίγεται ὁ Μενδρεσῆς. Πάντες γνωρίζομεν ὅτι πλὴν τῶν πέμπτων, οἵτινες ἐξεπλήρωσαν ἀπλῶν ἔργων κήρυκος προσκαλέσαντες τοὺς Ἕλληνας εἰς τὰς κάλπας, οὐδεὶς ἐκ τῶν τριῶν κομματάρχων οὔτε ἐκυβέρνησεν οὔτε δύναται νὰ κυβερνήσῃ, ἀμυνόμενος κατὰ τῶν δύο ἄλλων, εἰμὴ συμμαχόντων περὶ αὐτὸν δι' ὑπερβάσεων πρόσκαιρον πλειονοψηφίαν σχηματισθεῖσαν δι' ἐπεμβάσεων. Τοιαύτη εἶναι ἡ χρονία νόσος, ἣν στέργομεν ἐξ ὑπερβολῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας. Ἀπὸ τοῦ κ. Βούλγαρη ἡμῶς, τοῦ μὴ εὐρίσκοντος ἀρκούντως εὐρύχωρα τὰ ὑπὸ τῆς νεοελληνικῆς ἀνοχῆς καθιερωθέντα ταῦτα ὄρια, καὶ ἀπὸ τοῦ κινδύνου μὴ εὐρη μιμητὰς, ἀπήτησε τὸ ἔθνος ν' ἀπαλλαγῇ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς, πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένων καταστροφῶν. Τὴν ἐντολὴν ταύτην νομίζομεν ὅτι ἐκπληρόνει μέχρι τοῦδε ἡ παρούσα βουλευτικὴ σύνοδος, ὥστε ἀντι-

λοιδοριῶν, δρσίλουσιν αὐτῇ εὐχαριστίας μᾶλλον οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι οἱ οὐδὲν πλέον ἐλπίζαντες παρ' αὐτῆς. Ὁ δὲ «*Ἀσμοδαῖος*» ἐλπίζει ὅτι, ἂν ἡ δικαία αὐτῆ εὐχὴ τοῦ ἔθνους εἰσακουσθῆ καὶ παρὰ τῶν δικαστῶν, πᾶσι πλέον ὁ ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους συνταράσσων ἡμᾶς ἐκτροχιασμὸς καὶ ἐπανέρχεται πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς τὸν ἐμαλὸν δρόμον τῆς συνήθους θυσίας τῶν συμφερόντων, ἰδρώτων καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ εἰς τὰς θεμιτὰς καὶ καλυφεμένας ὑπερβάσεις καὶ παρανομίας τῶν κομματάρχων του, πρὸς ἐκπύρῃσιν ἢ διατήρησιν τῆς ἐξουσίας

Θ.

Ἄρ' ὅτου ὑπάρχει ἑλληνικὸν κοινοβούλιον οὐδέποτε, νομίζομεν, ἀντήχησαν ὑπὸ τούτῳ θόλῳ αὐτοῦ λόγοι μᾶλλον ἐθνοσωτήριοι τῶν τοῦ κ. Ζωχιῶ, προτείναντος νὰ δευθῆ ἀνὰ μία πρεσβεία καλοπληρωμένη εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν κομματάρχων, ἵνα διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτῶν ἡσυχάσῃ ὁ τόπος.

Καὶ αὐτὸς ὁ Liebig ἢ ὁ κ. Ζαβιτσᾶνος μεγάλως ἤθελον δυσκολευθῆ, ἂν ἐπεφορτίζοντο ν' ἀναλύσωσιν ἐκ τίνων στοιχείων συνίστατο ἡ προχθεσινῆ τοῦ ὑπουργείου πλειονοψηφία. Ὅπως δὲ ἦτοτε ὁ κ. Τρικυῶνης ἐν τῇ συγκρούσει ταύτῃ ἀνέλαθεν ἀπέναντι τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, κρημιζομένου εἰς τὸν ποταμὸν ὑπὸ τοῦ πρῶην συμμάχου του, τὸ πρόσωπον σωτηρίου terre-neuve.

Τὸ πέμπτον κόμμα συμπληρώσαν ἐσχάτως τὸ εἰκοστὸν πρῶτον αὐτοῦ μέλος, καθίσταται ἀπὸ τοῦδε ἐνῆλικον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, διελθὼν τὴν δικογραφίαν καὶ σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν κατὰ τῆς κυρίας Σοφῆραντῆ ἐπὶ ἀφωνία ὡς μὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ νόμου καὶ καταδικάζει τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης ν' ἀκούῃ αὐτὴν καθ' ἐσπέρας.

Ὁ Λαός, ἀφοῦ ἀπηλπίσθη νὰ μετασχηματίσῃ τὸ πολιτεύμα, μετασχηματισθεὶς ὁ ἴδιος, καταχωρίζει τακτικῶς εἰς πᾶν φύλλον νεοελληνικὴν παράφρασιν τῶν ὁρῶν τοῦ Ἱερμίου.

Οἱ τρεῖς σύμμαχοι κομματάρχαι κατόπιν τῆς τελευταίας ἐν τῇ βουλῇ ψηφοφορίας, φοβούμενοι μὴ ἐπέλθῃ σύγχυσις εἰς τὰ ποίμνιά των, ἀπεφάσισαν, ὡς ἡκούσαμεν, νὰ ἐνδύσωσιν ἕκαστος τοὺς ἑαυτοῦ δι' ἰδιαιτέρως στολῆς.

Τὸ κείμενον τοῦ ὑπογραφέντος πρωτοκόλλου δὲν ἔγεινε γνωστὸν κρινόντες ὁμῶς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ κ. Δελη-

γεώργη ὑποθέττομεν ὅτι οἱ ὄροι, ἐφ' οἷς ὑπεσχέθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, περιέχονται ἐν τῷ κατωτέρῳ δημόδει ζητῷ «*Ὅταν ἐγὼ ἐπιπέσω, σὸ νὰ περιπατήσῃς περὶ ἐμοῦ, καὶ ὅταν σὸ περιπατεῖς περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ νὰ ἐπιπέσω*».

Πασιγνωστὸν εἶναι τὸ ρητὸν «*time is money*» καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτοῦ παράφρασις «*τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πτώχεια*». Προχθὲς, παρελθούσης πρὸ πολλοῦ τῆς ὥρας τοῦ γυύματος καὶ παρατεινομένης τῆς συζητήσεως ἐν τῇ Βουλῇ, ἑπτανήσις τις βουλευτῆς εὔρεν ὡραίαν variatione τῶν ἀνωτέρω ἀνακράζας «*Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πείρα*».

Ὁ ἀρχιτέκτων Πυλὸς ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι ἐπρότεινε ὅπου δεῖ τὸ μὲν βουλευτήριον ἡμῶν νὰ μετασχηματίσῃ ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης εἰς καλὸν θέατρον, τὸ δὲ ἡμιτελὲς θέατρον εἰς ἀξιολόγον βουλευτήριον ἀντὶ τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν. Ἄλλ' ἡ πρότασις ἀπήρθε εἰς τὸν κ. Ζαίμην, παρατηρήσαντα ὅτι, ἀφοῦ πρόκειται ἐν ἤδη βουλευτήριον νὰ μεταβληθῆ εἰς κκυργιοδικεῖον, ἡ ἄμεσος μεταβολὴ καὶ τοῦ ἄλλου εἰς θέατρον δύναται νὰ προξενήσῃ κακὴν ἐντύπωσιν.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Ἐπαρχιακὰ

Ἄργοςτόλιον 2 Δεκεμβρίου 1875.

Ἐτοῦτοι οἱ ταξιδιάρχοι μας εἶναι ἀθρόωτοι περίεργοι. Προχθὲς ἕνας ἀπὸ ἑαυτοὺς ἔλεγε πῶς ἦτανε σ' ἕναν τόπον ὅπου οἱ συγγραφεῖς πρὶν ἀρχίσουν τὸ σύγγραμμά τους, βάνονται καὶ στοχάζονται: 1^{ον} ἂν τὸ σύγγραμμα ἐκεῖνο ἦθελ' εἶναι ὠφέλιμο σ' τὴν κοινωνία; 2^{ον} ἂν ἦναι ἀρκετοὶ νὰ τὸ γράψουνε καθὼς πρέπει; 3^{ον} ἀφοῦ τὸ γράψουνε, βάνονται πάλι καὶ τὸ σπουδάζουνε, γιὰ νὰν τὸ κατασταίνουν ἀληθινὰ ἄξιο νὰ παρουσιασθῆ στὴν κοινωνία.

«Καὶ ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ τόπος;» τὸν ἠρώτησε κᾶποιος, «εἶναι ἴσως εἰς τὴν Εὐρώπῃ;»

«Ὅχι». Λέει ἐκεῖνος,

«Εἶναι λοιπὸν εἰς τὴν Ἀσία;»

«Μήτε».

«Στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀμερική, στὴν Ὀκεανία; . . .»

«Ὅχι, ὄχι, ὄχι.»

«Μὰ ποῦ λοιπὸν εἶν' αὐτὸς ὁ τόπος;»

«Εἶναι, λέει, στὸν ἀπώτατον πλανήτην τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος; εἰς τὸν Προσειδῶνα!»

«Καὶ γιατί, λέν' ἐκεῖνοι, τόσο μακρὰ;»

«Ἐπειδὴ, λέει ἐκεῖνος, οἱ ἄλλοι πλανῆτες, διὰ τὴν κοντακιανότητά τους μὲ τὴ γῆ μας, συμμετέχουν κ' ἐκεῖνοι κᾶπως ἀπὸ τὸ χαραχτήρα τῶν ἐδικῶν μας ἀνθρώπων.»

Καλὰ τοῦ Ἑυπηνητοῦρια.

Τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸ ἐξῆπνησε! Ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ κοντὰ τὸν ὕπνον τοῦ Ἐπιμενίδη. Μὰ τέλος πάντων ἐξῆπνησε!